

לגוגיגוגון יקר אהוב שלי (שלנו). שלום!

כך הייתי פותחת כל מכתב שהייתי שולחת לך עם החבילה. מכתבים שכה אהבת והקפדת לשמור ולאסוף אותם.

משחר ילדותך היה לך דחף למצוינות תמיד רצית להיות ראשון והכי טוב ולא הסתפקת בפחות מהטוב ביותר. קשה לי לקבל ולעכל שהרצון שלך למצוינות הרג אותך ולקח אותך מאתנו לעד.

כאשר באו להגיד שאתה נעדר מיד ידעתי שהיית ראשון, שרצת בראש כדי למלא את המשימה בצורה הטובה ביותר. קשה להאמין שבנוף פסטורלי כזה באמצע האביב והפריחה הפרח האישי שלי נקטף.

איך המים הגועשים והשוצפים האלה שכה אהבת בארץ היפה שאהבת הכריעו אותך. היית ציוני בלי מרכאות. אהבת את הארץ השסועה הזאת, שבעת המלחמות ואוכלת יושביה והלכת לשרת אותה באהבה, מתוך שליחות ועם ראש מורם. רצית להיות לוחם באחת הסיירות או היחידות המובחרות האחרות. מודיעין שדה לא היה מספיק קרבי בשבילך. נלחמת בכל כוחותיך לפני הגיוס וגם אחריו כדי להגשים את חלומך ואנחנו לא עמדנו בדרכך. ניסינו לשכנע, לדבר אל ליבך אבל שום דבר לא עזר, היית נחוש בדעתך.

אחרי המסע למחנות ההשמדה בפולין האהבה לארץ והגאווה להיות ישראלי רק גברו בך. כל השנים הבאת תעודות הצטיינות מבית הספר. כמעט כל הציונים שלך היו מאה. אם קיבלת פחות מ 95 חשבת שנכשלת בבחינה. אני קיבלתי ציונים אלה כמובנים מאליהם ואמרת לי שכל אמא אחרת הייתה גאה בתעודה כזו. אני אמרתי לך ש100 במתמטיקה זה לא חשוב, חשוב 100 בהתנהגות. היה חשוב לי שתהיה בן אדם ואכן גדלת והיית כזה. לא היית איש מרפקים ולא רמסת אנשים בדרכך למעלה, להפך, סחבת אחריו גם את חבריך ועזרת להם להצליח. חברות הייתה בעיניך ערך עליון היית מוכן לעשות הכל בשביל חבר, להתחלק ולתת כל מה שהיה לך ועל כך הייתי מאוד גאה בך.

בכל בית שנכנסת אליו אהבו אותך. ההורים של החברים שלך אמרו לי שאתה כמו בן בשבילם והיית בן בית בהרבה בתים.

בן יפה שלי, היית יפה תרתי משמע והיינו גאים בך ובאחיותיך. ידעת שאנחנו לצידך בכל אשר תלך וזה נתן לך כוח בשעות משבר וקושי.

שלום לך בן אהוב שלי, אין בי כעס יש בי רק המון אהבה וכאב.

אמא.

גיא שלנו!

אני יושב מול המחשב שבחדר ומנסה לכתוב מילים אלו. הידיים רועדות, העיניים דומעות ובכי חונק את גרוני. התאמין גיא? מאז משו את גופתך מהמים אני שאינני נוהג להחצין רגשות מסתגר באחד החדרים בבית ובוכה ואפילו בקול.

איננו יכולים לעכל את העובדה כי לא נראה עוד את פניך אלא רק בתמונות, לא נשמע עוד את קולך, את הד צעדיך המקפצים ושלא תסב עמנו עוד לשולחן. לא נשמע את השאלה מה נשמע? בצליל שהיה מיוחד רק לך ואפילו לבלגן ששרר תמיד בחדר נתגעגע.

אהבת את המאכלים שאמא ואני בישלנו ושתמיד דאגת לשבח את טעמם. בחופשותיך האחרונות כשאספתי אותך מהדרך כדי להביאך הביתה עצרנו אצל הקצב וארוחתך הראשונה בבית היו כמה סטייקים עסיסיים שהכנתי לך כפי שאהבת. כל מפגש עם חבריך אצלנו בבית היה מתחיל בארוחה ומשקה שהכנת להם ובשל הכמויות המסחריות של המשקאות שהיית צורך, תפקידך הקבוע היה לסחוב אותם מהמכונית לבית.

מאז שנולדת לאמא ולי הייתה הרגשה כי נפרד ממך בטרם עת והרגשה זו הלכה וגברה עם גיוסך לצבא. לא הסתרנו זאת ממך ואתה אמרת כפי שנהגת לומר לפני שלקחת בכל פעם את המכונית "הרי אתם יודעים שאפשר לסמוך עלי ועדיף שאני אנהג במקום מישהו אחר". ואכן היית נהג מעולה וזהיר מהבודדים שנתתי להם לנהוג כשאני במכונית ואפילו להירדם לצדך כשאתה נוהג.

גיא, אין לי ספק ולו הקל ביותר כי אילו היית מעריך נכון את הסכנה לא היית חוצה את הנהר. אני יודע כי לא היית רוצה שאפילו חלקיק ממה שאנו חווים כעת ייפול בחלקנו.

מתנה גדולה היית : יפה תואר, חכם, חבר טוב ורגיש לזולת בדיוק כפי שאומרים על כל הנופלים. אלה שהכירוך יודעים היטב כי אין אלה קלישאות. לפני מספר ימים אמא טיפלה בחייל שהובא לחדר המיון לאחר שנפצע בפעולה צבאית. בבוקר כשהגיעה הביתה נסערת היא סיפרה לי שכל הזמן היא חשבה עליך.

בדיונים שהיו לנו על המסלול הצבאי שלך אמרת לא אחת כי לא תוכל להמשיך לחיות עם מצפונך אם תהיה בין אלה שרק מתכננים את הפעולות ואחר כך באים להסביר למשפחות שבניהם נפגעו מה קרה ולמה. "אני צריך להיות זה שמחנך ומאמן את החיילים שלי והולך בראש הכח כדי לבצע בצורה הטובה ביותר ולהחזיר את כולם הביתה בשלום". טענת, וכרגיל בלהט.

קצרה היריעה במעמד זה של ההלוויה מלתאר אותך ואת כל החוויות שיש לנו ממך. לכן אספר לך רק עוד כי אנחנו קוברים אותך היום בכוכב יאיר סמוך לביתנו, למסלולי הריצה שלך וקרוב לחורשות בהן נהגת ללקט פטריות בחורף. אולי הגעת אף לכאן כי יש בדרך

עלייה שאפשר להתאמן עליה. מנוסים מאיתנו אומרים כי יהיה זה מעתה ביתנו השני אך מהו לוח שיש קר ודומם לעומת החיות שהייתה בך.

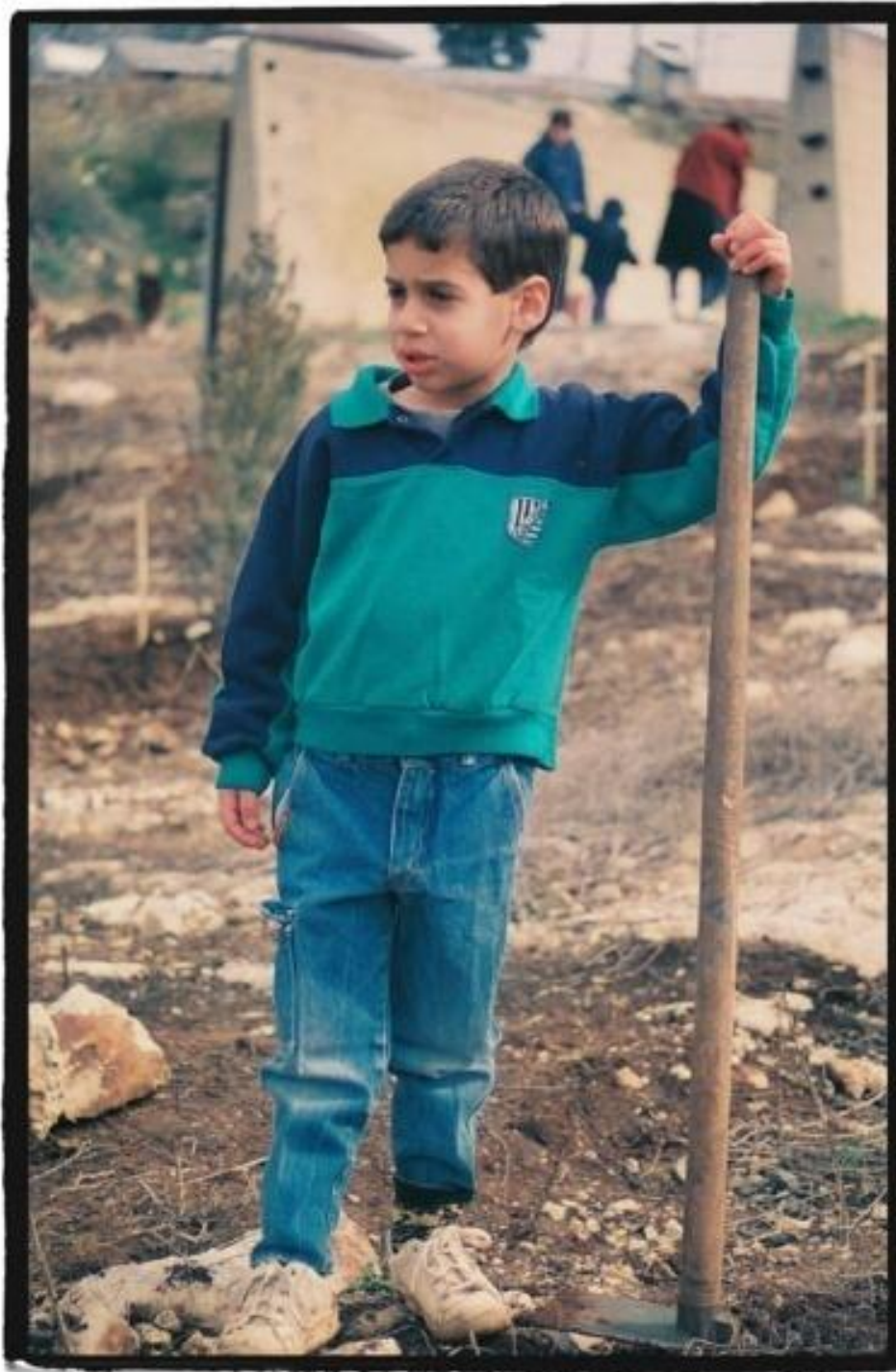
בשבועות האחרונים עוד כשהיית בדרך לבסיס בחזרה מחופשה בבית הייתי מטלפן אליך כדי להגיד לך שאני כבר מתגעגע. אז איך אוכל עכשיו להסביר לך כמה אנחנו מתגעגעים. היה שלום גיא, כל כך אהבתי ואוהב אני אותך. נוח בשלום על משכבך. אבא.

גיא נולד ביום כ"ג תמוז תשמ"ד, 23.7.1984 להגר וצידקי בקיבוץ כפר החורש,
אח צעיר לשני ואח בוגר לטלי.

כשגיא בן 5 עוברת משפחתו להתגורר בקיבוץ עין זיוון. הוא למד בבתי הספר היסודיים "אביטל" שבקיבוץ מרום גולן ו"יצחק שדה" בכפר סבא. בשנת 1995 עברה משפחתו להתגורר בישוב צור יגאל שבשרון, וגיא משתלב בבית ספר "צופית" במושב צופית. את לימודיו הקדם תיכוניים והתיכוניים העביר גיא בבית הספר האזורי "עמי-אסף" בבית ברל.

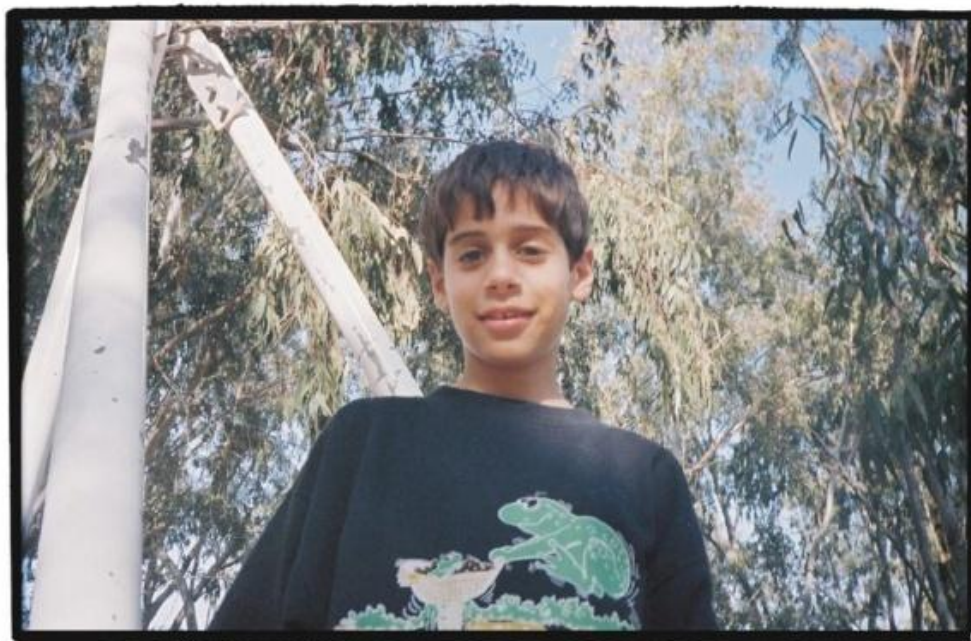

גיא שאף למצוינות בכול וסיים את לימודיו כתלמיד מצטיין.

במסיבת הסיום גיא קיבל תעודת הצטיינות. אמו הייתה גאה מאוד. גיא אמר לאימו: "מה את מתגאה שקיבלתי תלמיד מצטיין? תתגאי שאגמור כקצין מצטיין".

לגיא היו כינויים רבים. ביניהם: גוגי, גוגון, יוסקה וגאיה.

גיא גדל כילד סנדוויץ' בין שתי אחיות. לאחותו הקטנה, טלי נהג להציק באופן קבוע. הגר, אמו של גיא מספרת שגיא היה שואל ומתלונן "למה עשיתם אותה?" "היא ממש מיותרת".

כשהייתה מצליחה בבית הספר, היה אומר שזה בגלל שהיא בבית ספר יסודי ונראה מה יקרה כשתגיע לתיכון.

לגיא!

עברה שנה מאז שאתה אינך פה איתי, איתנו.

כלפי חוץ הכל כשהיה-לומדים, עובדים, נפגשים עם חברים...אך בפנים חבוי כל כך הרבה עצב.

כל חיוך אינו סתם חיוך אלא ניסיון להתגבר על העצב, על אובדןך ועל המחשבות הרבות עליך...כאילו להשלוח את עצמנו ואילו רק לרגע שהכל בסדר.

גם המשפחה כבר אינה כשהייתה. כולם בוכים ופעמים רבות גם שותקים כי למעשה אנחנו לא צריכים בכלל לדבר, לכולנו מתרוצצות בדיוק אותם המחשבות בראש.

אתה הדבר שאנחנו קמים איתו בבוקר והולכים לישון איתו בלילה. דמותך מורגשת בכל מקום בבית, אתה איתנו אבל לא פיזית.

בכל פעם שמישהו נכנס בדלת אני מקווה שזה יהיה אתה, אך אתה לא בא יותר ואני לא מצליחה להבין ולהשלים עם זה.

אני מתחרטת על כל כך הרבה דברים. על כך שאף פעם לא דיברנו ושהיינו רבים כל הזמן, כל פעם היית מצליח לעצבן אותי מחדש ואפילו לזה אני מתגעגעת.

היינו שונים בהרבה מאוד דברים אך כשאני שומעת את הסיפורים עליך אני מתמלאת גאווה ומייחלת להיות כמה שיותר דומה לך.

אני מנסה להיעזר בך בחיי היומיום ולחשוב מה אתה היית עושה או כיצד היית מגיב אך אתה אינך שם בשביל לספק לי את התשובות האמיתיות. אני שואבת ממך את

הכוח להילחם ולהתעקש למצוינות ממני ומהסובבים אותי.

אז תנוח על משכבך בשלום ותדע שאני חושבת עליך כל הזמן,

שאני אוהבת אותך ושאני גאה בך על מי שהיית.

טלי, אחותך הקטנה.

גיא העריך את שני, אחותו הגדולה על כך שקיבלה קצינה מצטיינת ואף הוא שאף להיות קצין מצטיין בצבא. את דרגות הקצונה שלה, נתנה שני לגיא בזמן הלוויה.

אצל סבתו של גיא היו דרגות הקצונה הבכירות של דודו דני ז"ל ששאף לשים על כתפיו.

אח שלי, יפה שלנו,

איך הלכת במקום שכל כך אהבת.

היית הכי בעולם, הכי חכם, הכי ישר, הטוב מכולם.

רצית להיות בסיירת, כל חייד התכוננת לכך.

אני יודעת שהגעת לסיירת הכי מובחרת בכל צבא השמיים והם ממתניים לך בזרועות פתוחות.

היית מושלם ולאנשים מושלמים אין מקום על פני האדמה הזו.

השתוקקתי לראות אותך לומד באוניברסיטה וכרגיל מצליח בכל מה שאתה נוגע בו תוך השתדלות ונחישות שאין לה קץ .

אני רוצה לתת לך את דרגות הקצונה שלי שכבר המתנת לענוד על כתפיד הרחבות והשזופות.

הדרגות סימלו בעיניך כל כך הרבה והיית כל כך ראוי לענוד אותן בגאווה.

כשאמרת לאימא שאתה רוצה להיות קצין מצטיין כמו שאני הייתי, התמלאתי גאווה וגם ידעתי שאתה תעבור אותי פי אלף.

אני אוהבת אותך

ומעריכה אותך על היותך אתה כמו שאתה.

תשמור עלי,

שני אחותך הבכורה.

גיא גדל והיה לצעיר יפה תואר, גבוה ושרירי, בעל עור שחום ועיניים ירוקות בוהקות. הוא היה ידיד מסור ונאמן לחבריו, איתם אהב לבלות. גיא היה נכון להושיט להם כתף תומכת ואוזן קשבת בשעת מצוקה. חברות בעיניו הייתה ערך עליון, הוא היה מוכן לעשות הכול עבור חבריו.

זה קשה לי, זה קשה לכולנו, לחשוב שבגיל 19 אנחנו צריכים לקרוא הספד על חבר הכי טוב שלנו, על החבר הזה שהיה חי יותר מכולנו.

אנחנו מתגעגעים אליו, חלקנו לא ראה אותו שבוע, חלקנו שבועיים וחלקנו אפילו חודש.

אנחנו מנסים נואשות להיזכר בכל דבר קטן שקשור בו, להיזכר בפנים שלו, להיזכר איך הוא אמר דברים, להיזכר איך שהוא אמר שלום, איך אמר ביי.

אני מקנא ואני חושב שאני לא היחיד. אני מקנא באנשים במחלקה שלו, באנשים האלו שאפילו לא הכירו אותו לפני 5 חודשים. אני מקנא באנשים האלו שבחודשים האחרונים אכלו איתו כל יום, כל בוקר קמו איתו וכל לילה הלכו לישון איתו.

אני יכול להגיד על גיא שהוא היה אחד האנשים הכי טובים שיש, ושהוא לא הפסיק לתת מעצמו לשנייה. אני יכול להגיד עוד אלף מחמאות שכולן נכונות ואמיתיות, אבל אני חושב שמספיק לראות מה קורה כשהוא לא איתנו ועד כמה זה פגע בכל כך הרבה אנשים, כדי להבין מי היה גיא ועד כמה גיא היה חשוב לכולנו.

חשוב לי שידעו כולם, המשפחה, המחלקה, וכל אלו שלא הספיקו להכיר את גיא לעומק. חשוב לי שידעו, שאתם תדעו, שגיא היה טיפוס מיוחד במינו ושגיא היה הכול והכול בשביל כל אחד מאיתנו.

חשוב לי שידעו מי היה גיא ושיבינו עד כמה פספסנו שלא הספקנו להיות איתו עוד. החיסרון של גיא לא ירפה מאיתנו. גיא יחסר לכל אחד מאיתנו בכל דבר שנעשה כי גיא היה תורם לכל דבר סביבו.

הדבר היחיד שנשאר לי לעשות, לנו, זה לזכור כמה שיותר ולדעת כמה שיותר על גיא. כל אחד מאיתנו נושא עימו עולם ומלואו שמולא ע"י גיא. כל אחד יכול לספר על תמיכה שגיא נתן לו, עזרה שגיא נתן לו ודברים שגיא אמר לו.

את זה, את מי שגיא היה- בחיים לא נשכח.

הספד שנישא ע"י בוריס, בשם החברים, בהלוויה.

החברים של גיא מילים : מרק אורן

החופשות שלכם תמיד קצרות מדי

שעות ספורות הניתנות כחסד

וכך אתם חיים עולם

שנישא כגרגר אבק על קרן אור

חברים אל רעים בצחוק ובדיחה

חובקים את מתני הבנות

שואפים ריח הבושם מצווארון

מגלגלים על לשונכם

בועות קטנות של בירה

מחצינים צחוקים קולניים

מפנימים פחדים אילמים

ובשבת עולים אל הגבעה.

שכם אחד חובקים מעגל

מסביב לשיש המוצל

קשה לשמוע את מה

שאינכם אומרים בשבת.

כשאתם עולים אל הגבעה

החופשות שלכם תמיד

קצרות מדי.

שיר שנכתב על ידי מרק אורן, אביו של אלעד, חבר של גיא

מתוך שיחה עם חבריו של גיא, בן וישי, ניתן להבין כי ערך החברות עבור גיא, הינו ערך עליון.

בן: "גיא תמיד היה מוכן לעזור לחבר בצרה. הוא היה מאוד בוגר לגילו. הוא הגיע לתובנות שנער בצבא לא אמור לחשוב עליהן בכלל."

ישי: "לאחד הבנים מהחברה הייתה חברה. היא לא הייתה כל כך קשורה אלינו אבל היא נחשבה לחברה של חבר שלנו. פעם אחת כשהוא נסע לחו"ל, גיא אמר שמוכרחים לדבר איתה. "זה לא בסדר שכשהוא בחו"ל אנחנו לא מדברים איתה", והוא התקשר אליה בטלפון לבדוק שהכול בסדר."

גיא,

אני מנסה כבר כמה ימים לכתוב לך משהו אבל אני פשוט לא מצליח, לא נראה לי הגיוני שאני צריך לכתוב לך ובטח שלא להספיד אותך. אני רגיל במצבים כאלה פשוט להתקשר אליך ולדבר איתך, לקבוע איתך בספסל או בגן החשוד, לשבת ולדבר.

הייתי רוצה לספר לך מה עבר עלינו בשבוע האחרון, זה היה השבוע הכי מוזר בחיים שלי, כל מה שעשיתי היה רק בגלל שידעתי שאני צריך לעשות אותו ולא בגלל שאני מבין מה אני עושה – אני לא מבין שאחד החברים הכי טובים שלי – מת! וגם קצת קשה לי לכתוב את זה.

ביום רביעי, יום אחרי שמצאו אותך, קמתי בבוקר עם חיוך – שכחתי מה קרה. באתי להתקשר אליך וכבר עמד על קצה הלשון: "שלום, אפשר לקבל את גיא?" אבל אז נזכרתי מה קרה ועדיין לא האמנתי, רצתי למטה לעיתון כדי לראות מה כתוב, אבל לא היה עיתון כי זה היה חג. הסתכלתי בעיתון של יום קודם וראיתי את הכתבה שעוד היית נעדר ולא הבנתי מה התמונה שלך עושה בעיתון, הרי אתה בחיים לא היית הולך להתראיין בעיתון או משהו כזה.

אני יושב עכשיו עם בוריס, אלעד, אייל, ועידית ליד הקבר שלך. אנחנו באים לכאן כל יום, כאילו כדי לפגוש אותך, אבל אנחנו עדיין לא ממש מאמינים שיותר בחיים לא נוכל לדבר איתך. אני לא מאמין שיותר אני לא אוכל להתייעץ איתך, לא אוכל לספר לך, לא אוכל לפתור איתך איזה תרגיל במתמטיקה או להתייעץ איתך על איזה בעיה פיזיקלית, לא אוכל לדבר איתך על בית הספר, על הצבא, על התפקיד שאני עושה והתפקיד שאתה עושה.

אני מנסה להיזכר בכל מיני דברים ואני לא מבין למה. אני נזכר בכל הויכוחים הטיפשיים שלנו, בכל הפיצות שהיית מכין, בכל הפעמים שהיית רץ יחף ובלי חולצה בגשם (אני יודע שכולם מזכירים את זה). אני זוכר בעיקר את היום ההוא שישבנו בתחנה ליד הבית של ישי עם טל ואייל ואתה רקדת בגשם ועשית שכיבות שמיכה. אני זוכר כל פעם שהיינו יושבים בתיבות ואתה היית מתלונן שלא עושים כלום. יש עוד מלא דברים שאני פשוט לא זוכר וגם אם אני אזכור לא יהיה מספיק מקום על הדף.

הפעם האחרונה שדיברנו הייתה לפני שבוע ויומיים, ליל הסדר, התקשרת להגיד לי ולמשפחה שלי פסח שמח ואנחנו צחקנו עליך שאתה שומר (בהתנדבות כמובן)

במקום לחגוג את ליל הסדר. לא מזמן דיברת איתי ועם אמא שלי על טיול אחרי הצבא – אמרת שאתה לא תצא מהמדינה לפני שתהיה בדרגת סגן אלוף – צדקת. אמרת גם פעם שאתה תצא מהצבא או עם ארון (דרגות קצונה) או בארון – גם כאן צדקת. רק חבל שזה קרה כל כך מהר בדרגת טוראי, בתאונת אימונים מטומטמת. יש לי עוד המון מה להגיד לך אבל אין לי מספיק מקום ואני פשוט לא מאמין שאני צריך לכתוב לך ולא להגיד לך.

אני מדליק לך עכשיו נר זיכרון, כדי שנזכור אותך ותהיה בטוח שנזכור אותך לעד. אמא שלי אמרה שמהיום החיים שלה יראו אחרת, אני בטוח שגם שלי.

אנחנו החברים שלך: בוריס, אייל, אלעד, ישי השחור, ישי הלבן, טל, רועי, לין, נטע, עידית וכל מי ששכחתי, כולנו אוהבים אותך ותמיד נזכור אותך.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים

וצרור החיים שלך היה מלא חיים.

מתגעגע אליך,

חברך הטוב בן.

גיא שלי,

אני יושב בסלון ביתך, הסלון בו התארחתי פעמים אינספור, הסלון בו ישבנו ימים ולילות. בכל כמה דקות אני מחפש את המארח, אותך. אתה לא פה וזה נראה לי מוזר, אתה בטח תגיע עוד מספר דקות.

כשאני בבסיס אני מזכיר לעצמי כי לא התראינו מזמן, כבר יותר משבועיים, ומזכיר לעצמי שנית כי עלי להתקשר אליך. איני משלים עם אובדןך, וקרוב לוודאי שלעולם לא אשלים עם העובדה הזאת. העובדות אומרות שאתה, כביכול, לא כאן, אבל אתה תמיד איתי וזאת גם עובדה.

במותך גיא, הוכחת כתמיד כי אתה הראשון והכי טוב. רצית שגם אנחנו, חבריך, נהיה כאלה, אבל גיא יש רק אחד. קשה לך לקבל שאנשים יכולים ולא עושים, ועל כך כעסת עלי. אני מצטער גיא, איני כמוך. למרות השוני ביינו תמיד ידעת, וגם אני ידעתי, שאנחנו מדברים באותה השפה. אנו מבינים אחד ללבו של השני ולכן אתה הוא האדם היחיד שבאמת מבין אותי. מצטער אני גם על שלא סיפרתי לך על כך, אבל זה בסדר, אתה בטח יודע, כי אתה ואני היינו ברגעים הכי קשים ביחד ותמכת בי.

גיא, אני מנסה לקבל את העובדות אך לשווא. קשה לי לבכות, קשה לי להאמין גיא, שאינך עוד.

גם דברי הספד אין לי. איך אפשר להספיד את גיא?

אט אט הבנתי כי את גיא לא מספידים. כל דבר הספד שנכתב עליך, או נאמר עליך, הוא עובדה – וכולם יודעים זאת.

גיא, אני מספיד אותך בלבי יום אחר יום, דקה אחר דקה. את ההספד שלי לא תקרא בעיתון, וגם לא תשמע בהלוויה כי את רגשותיי איני יכול להעלות בכתב, גם לא בקול, כמה חזק שאצעק.

אבל גיא אתה מבין ואתה יודע, שאהבה לחבר היא דבר שמעבר. מעבר לדיו שנשפך על הדף, מעבר לצלילים שהפה מפיק, בדיוק כמו אהבתך למשפחה, לחברים ולמדינה.

גיא, אני צועק, בוכה, צוחק, אבל לא מאמין.

שנינו יודעים שאתה מבין אותי, וזה הדבר החשוב ביותר.

אל תכעס עלי, ולא על עצמך – אתה לא ראוי לכך,

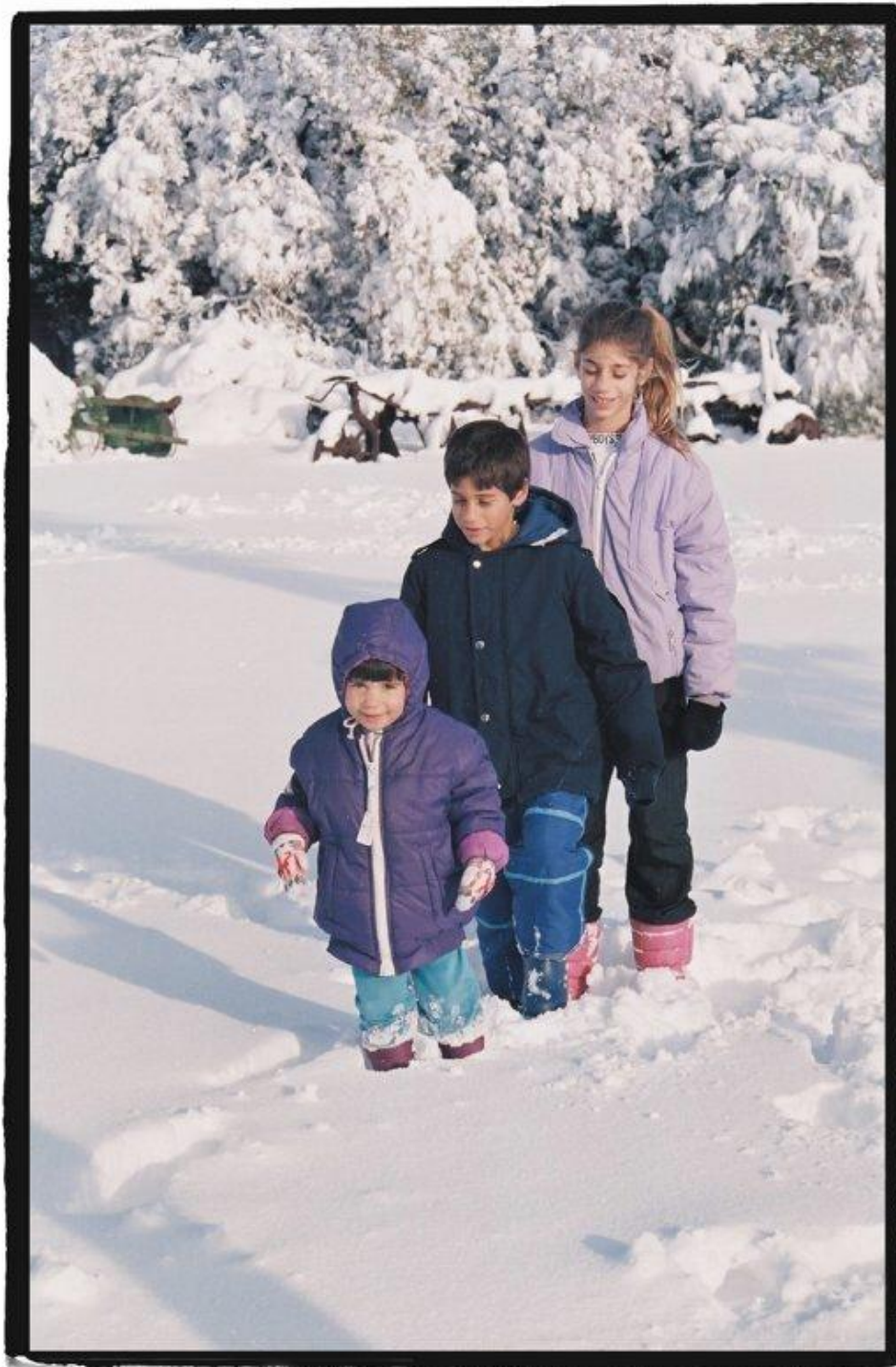
כי אותך קיבלתי במתנה - חבר אמת.

אוהב,

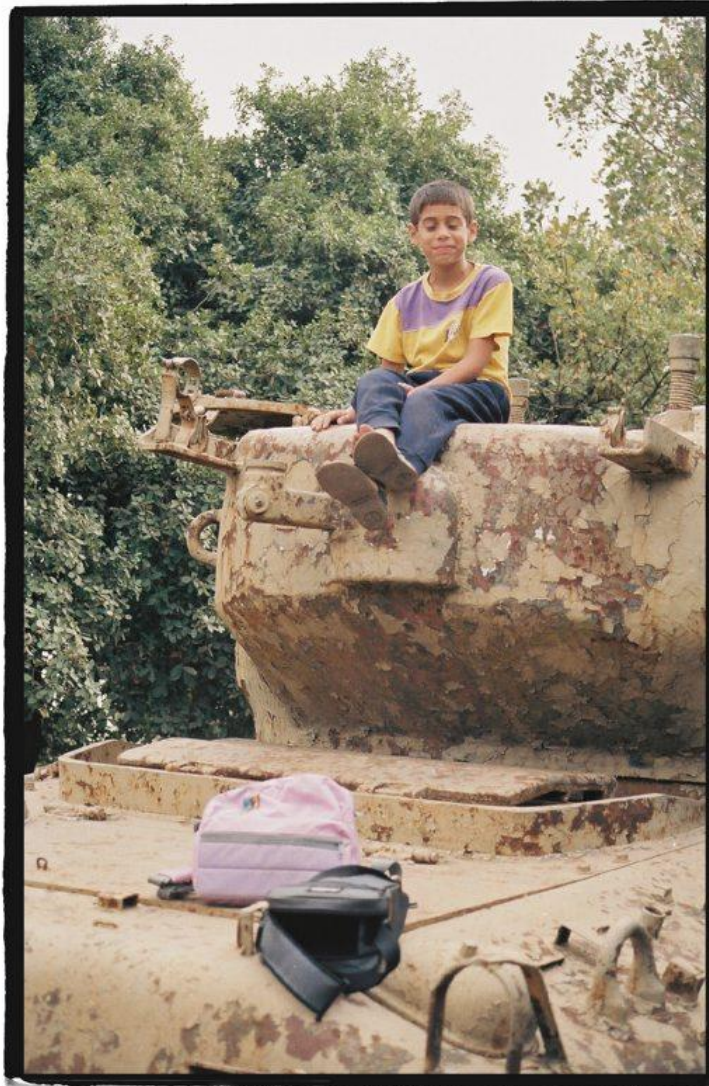
ישי.

גיא אהב לשבת ולצפות בטלוויזיה, וזה היה אחד מתחביביו גם בתור ילד וגם בתור בוגר. אבל זה לא הפריע לו ללמוד או לפנות זמן לחברים. אמו מספרת שהוא היה מגיע הביתה ולמרות שהייתה לו טלוויזיה בחדר ואחותו ראתה טלוויזיה בסלון, דבר ראשון שהיה עושה, היה מעביר ערוץ ואומר לה שזה בכלל לא בשבילה.

עוד בימי לימודיו בתיכון, בלט גיא במוטיבציה העזה שלו לשרת את המדינה שאהב. צידקי, אביו של גיא היה אומר לפעמים בצחוק שאוסטריה היא המולדת, בגלל מספר הפעמים הרב שהוא טייל שם וגיא היה מתרגז מאד מכך. כשהגר וצידקי חזרו פעם מטיול בצפון, הם סיפרו לגיא כמה יפה היה. גיא אמר להם בגאווה "אתם רואים? גם בארץ אפשר לטייל, גם בארץ יש מקומות יפים, לא רק באוסטריה". הגר מוסיפה שאהבתו של גיא לארץ התחזקה לאחר חזרתו מהמסע לפולין. גיא חזר גאה ופטריוט. בחדרו תלה גיא את דגל ישראל שהיה איתו במסע לפולין.

יורם גמליאלי , דוד של גיא - הספד בלוויה

בגיא ירדן,

בתוך מים סוערים

מצאת את מנוחתך, גיא –

גאה, יפה, איתן!

בגיא ירדן,

בתוך מים סוערים, מול גולן,

בעת אביב פורח ומוריק,

נגדעת, כך ברגע, גיא –

גיבור, יפה, אמיץ!

ראשון לפקודה, בבחינת מהווה דוגמא אישית

ומופת למצוינות ותעוזה

ומורה – אחרי! אחרי!

גיא שלנו, גיא!

בגיא ירדן,

בתוך מים סוערים ומתוכם

תוותר לנצח, גיא, ילד טבע (שובב גדול ושד משחת)

נער (נמרץ, מנהיג מלידה)

עלם חמודות (מלא חיוניות ואון, ראשון בכל ולכל)

חייל צעיר ונלהב, חדור עד אין קץ ערכים ואידיאל

(שאין ולא היה לו אף רגע דל)

ומותיר אותנו, משפחה והמון המון חברים וידידים

(ואף מדינה שלמה)

פעורי פה, המומים, אוהבים, כואבים ובוכים

עתירי חוויות וזיכרונות

עם ריק כה גדול

וחלל שלא יהיה ניתן למלא לעולם!

אנחנו נפרדים ממך, גיא שלנו
וזכור תמיד ודע חמוד
שבכל אשר תהיה –
ולבטח תהיה בין מלאכים מסוגך,
עד כמה אהבנו
אוהבים
ועוד נאהב אותך
עד בלי די!
גיא!

מי ייתן ותהא נשמתך הרכה
צרורה בצרור החיים, אמן!
מי ייתן ויימצאו בנו הכוחות
להתגבר על אובדןך –
כי עצום ורב הוא!
מי ייתן וכוכבך יאיר
ושצורנו וגואלנו
אכן ישכין אותך לצידו

לאחר שגיא סיים את הלימודים אמו שאלה אותו "למי אתה הכי מתגעגע?" הוא ענה לה שהוא בכלל לא מתגעגע לבית ספר אבל יש שני אנשים שהוא מתגעגע אליהם במיוחד, רותי המחנכת שלו ושמעון המורה לפיזיקה. רותי בעיני הייתה אישיות יוצאת דופן, ועבורו היא הייתה מורה לחיים. היא הייתה נלחמת עבור תלמידיה, גם אם הייתה צריכה ללכת נגד ההנהלה, היא הייתה בן אדם מיוחד וגיאה העריך אותה מאד.

קטעים ממכתב שנשלח לאייל אורן, חברו הטוב של גיא, ע"י רותי מחנכת הכיתה שלהם.

מאי 2003

לאייל!

גיא ואייל השוקולד והווניל של הכיתה.

כגלידה הייתם לי ביום קיץ לוחט (על משקל ביאליק), דומים ולא דומים.

דומים בטוב לב, בגדלות הרוח ובראיית האדם שמאחורי המורה, ועוד תכונות שהבדילו אתכם מיתר התלמידים.

בכל שנה ושנה כשאני מחנכת, יש לי את הנער או הנערה המיוחדים אליהם אני מדברת בין השורות במהלך ההוראה ובאופן ישיר בהפסקות ובזמן הפנוי וכאלה הייתם אתם...

גיא שהיה ציני כביכול היה כולו תום ותמימות. בלב שלם בטח במפקדו, כפי שלתימהוני ותדהמתי פעמים רבות בטח במוריו.

הגר טוענת שגיא נהרג כי היה חשוב לו להיות ראשון, ואני טוענת שגיא היה נהרג גם אם היה שני – כי היה קופץ להציל את הראשון, וגם אם היה שלישי כי היה מזנק למים כדי להציל את שניהם...

לגיא היה תמיד מאבק פנימי להיות ראשון. את הבחינה סיים אחרון כי שיפר עוד ועוד ותיקן שוב ושוב...

השיר "אני שומע משהו נופל" מסתיים במילים "לעולם, לעולם לא יהיה לי מנחם" כך הוא המוות ובוודאי מותו של גיא.

מותו של אדם כל כך קרוב הוא כמו נכות. אנחנו לומדים לחיות איתה אך היא קיימת כל הזמן.

שמור על עצמך

רותי

לגיא היה ידע נרחב בתחומים רבים, הוא הצטיין בכריזמה ובכושר ביטוי ייחודיים. את תכונות אלה ניצל לא אחת כדי למתוח את הסובבים אותו ולשכנע אותם בקלות "בעובדות" שהמציא, למשל קיומו של קנגורו בנגב. גיא היה ילד דעתן וידע תמיד לאן רצה להגיע, לעומת זאת הוא היה מאוד ברדקיסט, החדר שלו היה תמיד מבולגן. כשהיה לומד עם חברים הוא היה שוכב על המיטה ומסביבו מלא ניירות אך תמיד ידע לשלוף את הנייר שהיה צריך באותו הרגע. אמו מספרת כי כשהייתה מנקה ומסדרת את חדרו, הוא היה מתעצבן עליה, שכשהי עושה סדר הוא אף פעם לא מוצא את הדברים.

גיא היה ילד צנוע מבחינת בגדים, דברים כאלה לא עניינו אותו בכלל, תמיד צחקו עליו שהוא היה הולך עם אותם ג'ינסים, אמו מספרת שהיא הייתה צריכה להכריח אותו לבוא איתה לקנות בגדים. "בשביל מהצריד?" הוא היה אומר. הוא היה הולך יחף, אם היה יוצא מהבית עם נעליים, הוא היה חוזר איתם על הכתפיים. אפילו המורים בבית הספר התיאשו מלהעיר לו.

אמו של גיא מספרת שגיא היה רץ מצור יגאל ועד צור נתן, באחת מריצות הכושר, חזר גיא שהוא מלא בבוץ כתוצאה ממזג אוויר גשום וחורפי. גיא נמנע מלהיכנס אל תוך הבית ושטף את עצמו בגינה עם צינור.

שלום לך בן אהוב שלנו!

זו שוב אמא המדברת אליך. חלפו 30 יום מאז שטמנו אותך כאן וכשישה שבועות מאז שאבא ואני נישקנו אותך כאשר יצאת מהבית לאחרונה לאחר חופשת שבת. הגעגועים אליך הולכים וגוברים והכאב רק מתעצם. אתה כל כך חסר לנו ואיננו יכולים להפסיק לחשוב עליך.

שלשום היינו שוב בירדן במקום הכל כך יפה הזה שבו נלקחת מאתנו. נסענו לשם כדי לאתר מקום שבו יוקם, כך אנו מקווים, אתר הנצחה לזכרך. הרבה אנשים יקרים נרתמו למשימה עם המון אהבה וזה פשוט מחמם את הלב.

באותו ערב הביאו גם את החפצים שלך. המד"סית שלך הביאה תעודה המעידה על כך כי היית חייל מצטיין בכושר גופני, סיכת מצטיין בבוחן בראור וסיכת כושר קרבי. את הסיכה האישית שלה היא הניחה על קברך בתום טקס ההלוויה. היא התכוונה להעניק לך אותה בסיום הקורס אך לא זכתה לכך.

חבריד לקורס ביקרו אצלנו ובין היתר סיפרו לנו שהייתם צריכים לכתוב עבודה העונה על השאלה: כיצד מתקשר תפקידו של מש"ק המודיעין לסיפור "הגל" ?

הם סיפרו שכל החבר'ה קראו את הספר ביסודיות רבה ואילו אתה עלעלת בו כמה שניות ואח"כ הכנת את העבודה. במשך אחת השמירות בבסיס הקראת להם את העבודה והם נותרו פעורי פה ואמרו שאף אחד לא יכול לתאר לעצמו שלא קראת כלל את הספר.

בין השאר אתה כותב שם :

"תפקיד מש"ק המודיעין הוא תפקיד אשר טמון בו הפוטנציאל להשפיע רבות על קבלת החלטות בעלות חשיבות רבה. ולכן כאדם אשר יש לו יד בעיצוב דעתם של מקבלי ההחלטות, עליו להקפיד שככל שהדבר תלוי בו ההחלטות אשר יתקבלו לבסוף תהיינה מבוססות על מידע נכון ואמיתי ועל כוונות ראויות. תכונה נוספת אשר הכרחית לכל אדם המחזיק בתפקיד בעל כוח היא היכולת לבצע את התפקיד בצניעות ולהשתמש בסמכויות התפקיד במתינות, בשיקול דעת ואך ורק לשם ביצוע התפקיד. המש"ק צריך להטיל ספק במידה מסוימת בדברי הממונים עליו ולא למלא

הוראות בצורה עיוורת אלא לראות את הדברים ולגבש דעה עצמאית. הוא צריך לדעת לבחון דברים לעומק, לעמוד על טיבם ולא לקבל ישר את המובן מאליו"

ואכן כפי שכתבת בעבודה נהגת גם בחיידך. אחד מחבריך מביה"ס כתב עליך כך: " אם יש דבר אחד שהצלחתי להתרשם אצלך בבירור למרות ההיכרות הלא מעמיקה, זה שיש לך בפנים משהו יציב, משהו טוב וטהור, ואתה ידעת את זה. וזה נתן לך בטחון לעשות ולהגיד את הדברים שאתה מאמין בהם, והייתה לך את היכולת הייחודית והנדירה לחשוב בצורה אמיתית וכנה, ולא ללכת תמיד עם הרוב, אלא עם מה שבלב".

והוא מוסיף וכותב:

"אני חושב שהדבר שהכי בלט אצלך בכל פעם שראיתי אותך זה העיניים ולא בגלל הצבע, אלא בגלל הברק הזה, הניצוץ הזה, שתמיד היה שם. הוא הראה את הכוח שבך, את התאווה שלך לחיים, כאילו אתה יכול לטרוף את העולם ועדיין להישאר רעב. אז עכשיו אחרי שעלית למעלה נדמה לי שהכוכבים יותר זוהרים ויותר נוצצים בזכותך. אני מנסה להביט בהם ולקחת את הכוח, את הטהור ואת היופי, לקחת חלק ממך. אתה אמרת שהדרך הכי טובה להפוך את העולם למקום טוב יותר היא שכל אחד יהיה הבן אדם הכי טוב שהוא יכול להיות. הלוואי שכל אחד בעולם יוכל לעצור לרגע אחד, להסתכל למעלה ולקבל ממך את הכוח הזה. אז תמשיך להאיר עלינו מלמעלה".

יש לי עוד המון דברים לספר לך על מה שעבר עלינו בחודש האחרון אך לא אעשה זאת עכשיו. אני מבקשת שוב סליחה על כך שאנו כל כך גאים בך ובמה שהיית אך אני מקווה שתבין שזה כל מה שנותר לנו ממך. אוהבים ומתגעגעים מאד.

אמא, אבא, שני וטלי

גיא מאוד אהב לבלות עם חבריו. הוא נהג להכין "ארוחות שחיתות" מפוארות, ואף המציא 'ברכת מזון' מיוחדת רק להם. בחופשות מביה"ס, גיא היה מזמין את החברים אליו הביתה, והיה מכין להם אוכל. גיא מאוד אהב פיצות, אמו הייתה מכינה להם את הבצק והוא היה מרדד אותו וממלא אותו בתוספות, הוא מאוד נהנה להכין לחברים שלו את הפיצות. כשהם היו יושבים לאכול ביחד הוא היה מברך: "ברוך אתה ה' אלוהינו שמותר לנו לאכול מה שאסור לדתיים".

פיצה

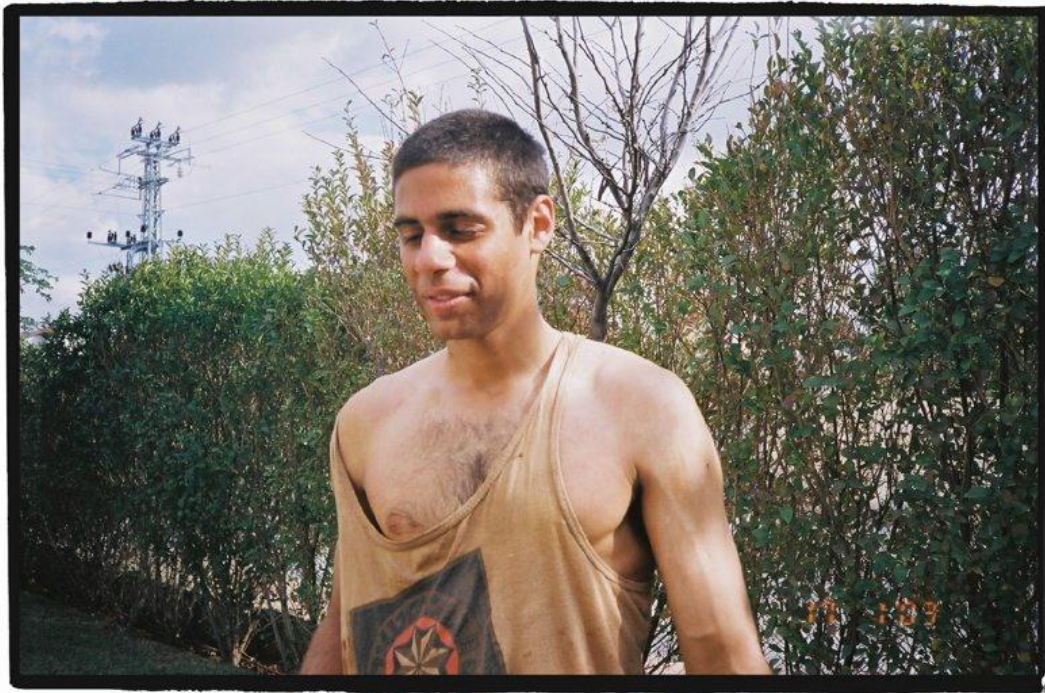
פיצה בקוטר
26-28 ס"מ

הבצק
20 גרם שמרים
שלושת רבעי כוס מים פושרים $2\frac{1}{4}$
חצי כפית סוכר
כוס וחצי קמח $4\frac{1}{2}$
2 כפות שמן 6
1 כפית מלח

הציפוי
2 עגבניות בשלות וגדולות
100 גרם גבינת קצ'קבל
150 גרם גבינה
קשה (צהובה) פיקנטית
1 קופסת רסק עגבניות
חצי כוס מים
2 שיני שום כתושות
חצי כפית מלח
קורט פלפל
שמן סלט
חצי קופסת אנצ'ובי או
חצי שפופרת משחת אנצ'ובי
10 זיתים שחורים
1 כפית אורגנו

1. המסי את ה
לתוך קערה
בקערה במש
2. לאחר שעה
רדדי אותו
שלד. (אפש
עגולה מיוח
3. כאשר תופ
העגבניות ל
פרסי לפרו
ניות עם ה
4. מרחי את
באופן שוו
צקי את ה
מעל הרוט
הקצ'קבל
עד לשלב זה
5. כשמגיע ל
אפי כ-20

גיא שאף לשרת בצה"ל כקצין ביחידת חי"ר מובחרת. חודשים רבים לפני גיוסו, הוא שקד באימוני כושר גופניים מפרכים. הוא התמיד באימונים בעקשנות רבה על אף שאיש מחבריו לא רצה להצטרף אליו. חבריו מספרים שהיה מתקשר ומנסה לשכנע את כל החברה להצטרף אליו לריצות עד שלבסוף היה מתייאש ורץ לבד.

לגיא היה חשוב מאוד לעשות שירות משמעותי באחת הסיירות המובחרות. הוא מאוד רצה להגיע לסיירת מטכ"ל או אחרת הסיירות המובחרות האחרות, אך לרוע מזלו במהלך הגיבוש לשייטת, גיא התייבש. המפקדים הורו לגיא לחזור הביתה ולא נתנו לו לגמור את הגיבוש. הוא לא רצה לחזור הביתה, אבל שלחו אותו בניגוד לרצונו.

גיא לא נתן לשום דבר להניע אותו מרצונותיו, אך לרוע מזלו הגיע ליום הגיבוש של הסיירות חולה. ובראיון לסיירת אגוז הגיע עם שבר ביד.

למרות זאת שום דבר לא עמד בדרכו ולאחר גיוסו לצבא פעל לצאת מהיחידה כדי להגיע לאחת מן הסיירות המובחרות.

אמו מספרת שהמוטיבציה של גיא לשרת בסיירת מובחרת הגיעה ממנו. בשבילו, זה היה אתגר להגיע לסיירת.

הוא היה בוגר מאוד לגילו. באחת השיחות עם אמו היא אמרה לו שהיא לא מרוצה מהדרך שבה הממשלה פועלת (זה היה באותה תקופה של האינתיפאדה) גיא ענה לה: "יש בחירות פעם בארבע שנים, את רשאית ללכת ולהצביע מה שאת רוצה. אבל, כשנבחרת ממשלה צריך לעשות מה שהיא חושבת וצריכים לעשות את זה האנשים הכי טובים כדי לעשות את המינימום שגיאות." היא מספרת שזה היה ממש היעוד שלו היה להיות קצין וללכת בראש חייליו.

ט"א

כשאני עומד כאן ומסתכל אחורה וחושב כמה ימים לפני מה שקרה אני
נזכר בכמה משפטים שאמרת משפטים שבאותו רגע לא נראו לי משמעותיים.
אבל פתאום עכשיו הם מקבלים משמעות כזאת שחזקה מכל אחת
אני זוכר שאמרת שזה"ל "מייצרי" הרבה מאד מפקדים, אבל מטעם מאד
מנהיגים. והבנתי שאתה היית אחד מאותם המנהיגים האלו, אלו שסוחפים
אחריהם אנשים, ולא רק באלף הצדעות אלא באלף מי שהם. אותו בן אדם
שהצבר הפאסון שהוא קט איתו בבוקר והצבר האחרון שהוא הלך לישון
איתו, היה איך לעזרף ולמי ומה צריק לעשות כדי שהכל יהיה מושלם.
אתה היית מנהיג. לא מפקד.

ט"א, אנחנו כולנו כאן עכשיו מסביב לקבר שלך וזה לא נתפס לנו שאנחנו
מספידים אותך, זה שהפציל אותנו בכל האידיאלים שלו שלפעמים לא נראו
הליוויים מרוב שהם היו פטריוטיים. אנחנו כבר מתלעלעים אליך ופוצים
כבר שיסיפו אותנו מהסיוט הנורא הזה ויסיצו לנו שזה הכל חלום, ושליא
עכשיו בבית עושה את המצויים המאופפים שלו, והכי כואב שברור לנו שזה
לא יקרה, שאתה תישאר כאן ואנחנו נחזור הביתה / לבסיס בלעדיך, פתאום
רק 18 (חניכים) לא 19. ועל כך אני מבקש כמו שעבר מישהי ביקשה לפני:
משיפת מלאכי שמיים שמלווים אותך עכשיו, שישמרו עליך, וישמרו עליך טוב
כי אתה ראוי למשמר שכלה.

אנחנו אופהים אותך ומתלעלעים אליך.

תהיה נשמתך צרורה בצרורה החיים.

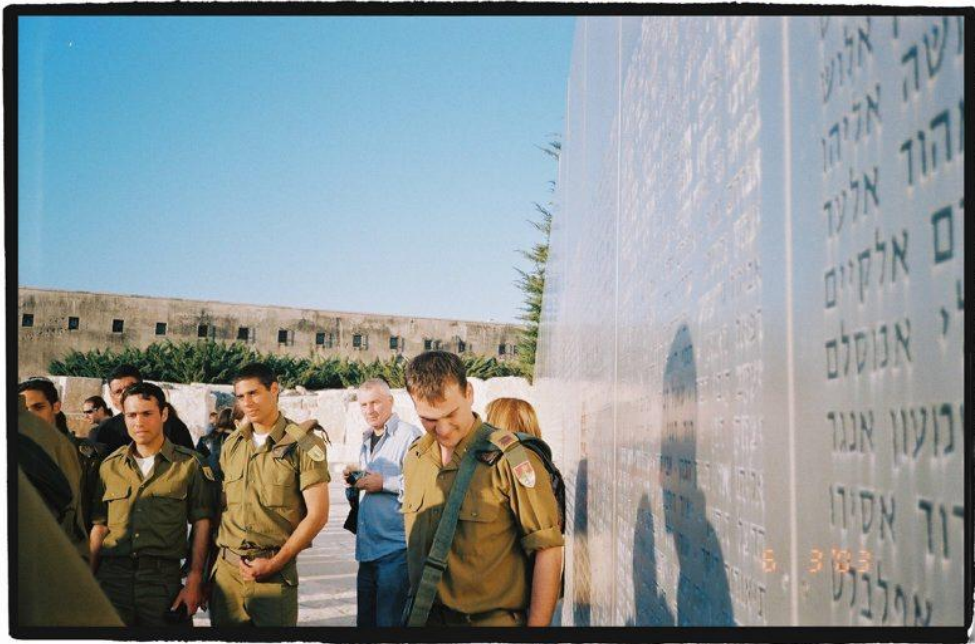
אופהים טובה, הקמ"ים.

נכתב על ידי חבריו של גיא לקורס

גיא היה ספורטאי מצטיין, הוא היה רץ, מתאמן ועושה כושר. אמו מספרת שבאחד מהמבחנים הצבאיים הבודקים את רמת הכושר שלך (בר-אור) גיא שב הביתה מאוכזב בטענה שהוא קיבל רק 96. אמו מוסיפה שגיא ציין שהוא לא הרגיש טוב באותו יום ולכן קיבל ציון 'נמוך'.

אמו מספרת על שאיפותיו של גיא. "הוא היה בוגר ואחראי לגילו במחשבותיו ודעותיו. כאשר כל חבריו חשבו על טיולים מחוץ לארץ, הוא חשב על הדרך שלו להגיע לקצונה. גיא רצה ללמוד ב-MIT (המכון הטכנולוגי של מסצ'וסטס), אחת מן האוניברסיטאות הטובות והנחשבות ביותר בארה"ב.

תמונה מתוך מסיבת הגיוס של אייל. גיא מספר את שערו הארוך של אייל לקראת הצבא.

גיא היקר!

לעולם לא שיערתי בדעתי שאצטרך לכתוב עליך משהו מלבד אולי איזו המלצה לקורס ייחודי בצה"ל, בוודאי שלא חשבתי שאצטרך להספיד אותך. כל אלה המיטיבים להכיר אותך יודעים איזה מן בן אדם היית: תלמיד מצטיין, בן מסור ואוהב, ספורטאי מעולה אך יותר מהכל חבר אוהב ונאמן. שבע שנים אנחנו יחד, והנה דרכנו האחרונה, לעולם לא חשבתי שיקרה לך משהו, הרי כ"כ חזק היית, שום דבר לא עמד אף פעם בדרכך. כ"כ האמנתי שתצא מן המים מחייך ומאושר כאילו לא קרה דבר ותאמר לי " זה היה שום דבר". זה הרי מתאים לך אבל לא יכולת לו, לנהר.

לא מגיע לך למות גיא. אתה מסוג האנשים שכולם רק מחכים לראות לאיזה מן בן אדם תצמח, כי ברור שממך תצא גדולה, כי כולם יודעים שאין שום דבר העומד בפניך. לי היה ברור שתגשים את חלומך ותהיה חיל קרבי ואף קצין. היה לי ברור שתישאר החבר שלי, ולא משנה מה שיקרה, ששום דבר לא יפריד בנינו, שנתבגר ביחד, שנמשיך לרוץ בים גם בגיל 40. אבל אתה לא איתי עוד, ואני נשארתי כאן בכדי לשאול למה? למה? היית חייב לקפוץ למים? ואני כ"כ רציתי לראות אותך בסוף השבוע...

אני יודע שאם היית כאן היום לשמוע אותי היית כועס עלי נורא והיית מת מבושה – כי כזה היית, צנוע – אף פעם לא התגאית בהישגיך הרבים. ואני, אני עדיין מחכה שתבוא אלי יחף, לבוש באותם מכנסיים שעדיין עולות עליך מכיתה ח' תחייך אלי ותשאל אותי אם אני מוכן לבוא לרוץ איתך.

אייל אורן

לפני כמה שנים, באחד מלילות הקיץ החמים

שני נערים שוחים בים.

המים היו חמים ומלטפים

השמיים היו זרועי כוכבים

ושניהם שוחים, שוחים ומדברים

מדברים על החיים, על המשפחה

על בחורות, על מה יהיה בצבא.

וככה במשך כמה שעות הם בתוך המים

מדברים, צוחקים, בולעים מי מלח

מנסים לתפוס גלים

כל השאר על החוף כבר רוצים להתקפל

אבל הם במים, עדיין בפנים

משתפים בחוויות, מדברים שטויות

הכל יכול להיות.

השמיים פתוחים, הכוכבים דולקים

האורות במים משתקפים

הכל יכול להיות.

זה היה אחד הלילות המקסימים בחיי.

ערב יום הזיכרון 2006

נכתב ע"י אייל אורן

בדצמבר 2002 התגייס גיא לצה"ל ושובץ למחזור הראשון של מסלול ייעודי הקצונה, בחיל מודיעין השדה. גיא לא היה מרוצה משיבוצו הצבאי ועשה מאמצים כבירים לעבור ולשרת באחת מיחידות חיל הרגלים המובחרות. גיא היה מאוד עקשן בכל הנושא שקשור למקום גיוסו, הוא רצה להתגייס אך ורק לסיירת, והתמיד בכך. הוא מאוד נפגע כאשר אמו צידדה במפקדים שלו ולא באה להגנתו. הוא הטיח בה: "למה תמיד בבית ספר רבת עם המורים והגנת עלי מפניהם ובמקרה הזה את לא יכולה לעשות את אותו הדבר?" ואמו ענתה לו שהיא לא רוצה להיות אשמה בכך שתגרום למפקדים שלו לקבל אותו למקום שהוא לא בנוי אליו. גיא כעס מאוד ולא הסכים להתגייס לשום מקום אחר, הוא לא רצה להתפנות מהבקו"ם. אמו הציעה לו להתגייס בכל מקרה ותוך כדי השירות לבקש העברה למקום אחר. בכל זמן השירות נלחם גיא על העברתו לסיירת. הוא לא רצה להיות בכלל במודיעין קרבי. הוא הסביר זאת בכך שהוא אינו רוצה להימנות עם אלה שרק מתכננים את המבצעים, ושמצפונו ייסר אותו אם תתרחש באחד מהימים תקלה, והוא יצטרך להגיע להורים שבנם נפגע ולתרץ את הכישלון. "אני צריך לחנך את החיילים שלי, וללכת בראש הכוח, כדי לבצע את הפעולה בצורה הטובה ביותר ולהחזיר את כולם הביתה בשלום." – טען בלהט אופייני.

בצבא ובטיול לפולין הוזכר שגיא נהג לומר שכל אדם צריך להיות בן אדם טוב יותר, והכי טוב שהוא יכול, כדי לשנות את הדברים. אמו מספרת שבאחד מהימים בטירונות, לאחד מהחיילים היה חסר שק שינה. גיא נתן לו את שק השינה שלו, הוא אמר לו שהוא יסתדר גם בלעדיו.

גיא היה אדם שנתן מעצמו למען אחרים. היה לו חבר שבעקבות ריב עם הוריו ברח מהבית ולא היה לו מקום לישון בו. גיא הביא אותו לביתו וביקש מאמו להכין לו את אותם הסנדוויצ'ים, כמו שהיא מכינה לו בבוקר. צידקי אבא של גיא, לא אהב את הרעיון במיוחד. כדי שלא יהיו בעיות גיא סידר שבחלק מן הימים הוא ישן בבית שלו ובימים אחרים ישן החבר אצל חברים אחרים.

גיא.

אני חוזר עכשיו מהקבר שלך בבית העלמין בכוכב יאיר ומתקשה להאמין. אני זוכר את הפעם הראשונה שנפגשנו רשמית בביתן בטחון שדה כשהיה לנו תחקיר בטחוני לקראת גיוסנו לצבא. כבר אז אמרת לי כמה שאתה רוצה להיות קרבי, הכי קרבי, וכמה שאף פעם לא יצא לך באמת להגיע ולהוכיח שאתה מסוגל להגיע ליחידה קרבית בצבא. אז הכרת לי לראשונה את עניין התצפיתנים ששייך לחיל מודיעין השדה – אמרת לי שזאת יחידה מגעילה שאין לך שום כוונה להגיע אליה, והבהרת לי שזאת הסיבה שאנחנו נמצאים שם. אני זוכר כמה באותה תקופה היינו קרובים, חברים טובים וכמה קיווינו שנהיה ביחד בהמשך הצבא. שמחתי לגלות שאתה איתי במחלקה בטירונות.

אני לא חושב שאני מסוגל לתאר במילים מה שאני חושב עליך – יכול להיות שאחותך, שני, סיכמה את זה במשפט "היית מושלם, ולאנשים מושלמים אין מקום בעולם הזה."

ברגע שנודע לי שמצאו את הגופה לא הצלחתי לעכל וניסיתי להיות חזק למען כולם, למענך. כשבאמת ראיתי את הארון שלך מובל לחלקת הקבורה שלך, רק אז התחלתי להבין שאתה איננו ושלא תחזור.

אני חושב שאין בן אדם אחד שהכיר אותך ולא העריץ אותך, העריך וניסה להיות יותר כמוך. רק עכשיו, אחרי שהלכת, אני ממשיך לגלות כמה בן-אדם טוב היית.

לא היה לי ספק שמשפחתך לא שונה ממה שאני רואה – חזקה, איתנה, אדיבה, דואגת ומצליחנית.

אני לא אשכח אותך לעולם וכל מה שעשית למעני. איך שדאגת ועזרת לי תמיד כשהייתי צריך אותך, אם זה מבחינה פיזית או מבחינה מילולית.

אני רק רוצה שתזכור תמיד דבר אחד, שאני לעולם לא אשכח אותך,

היית לי מורה, חבר וממש אח.

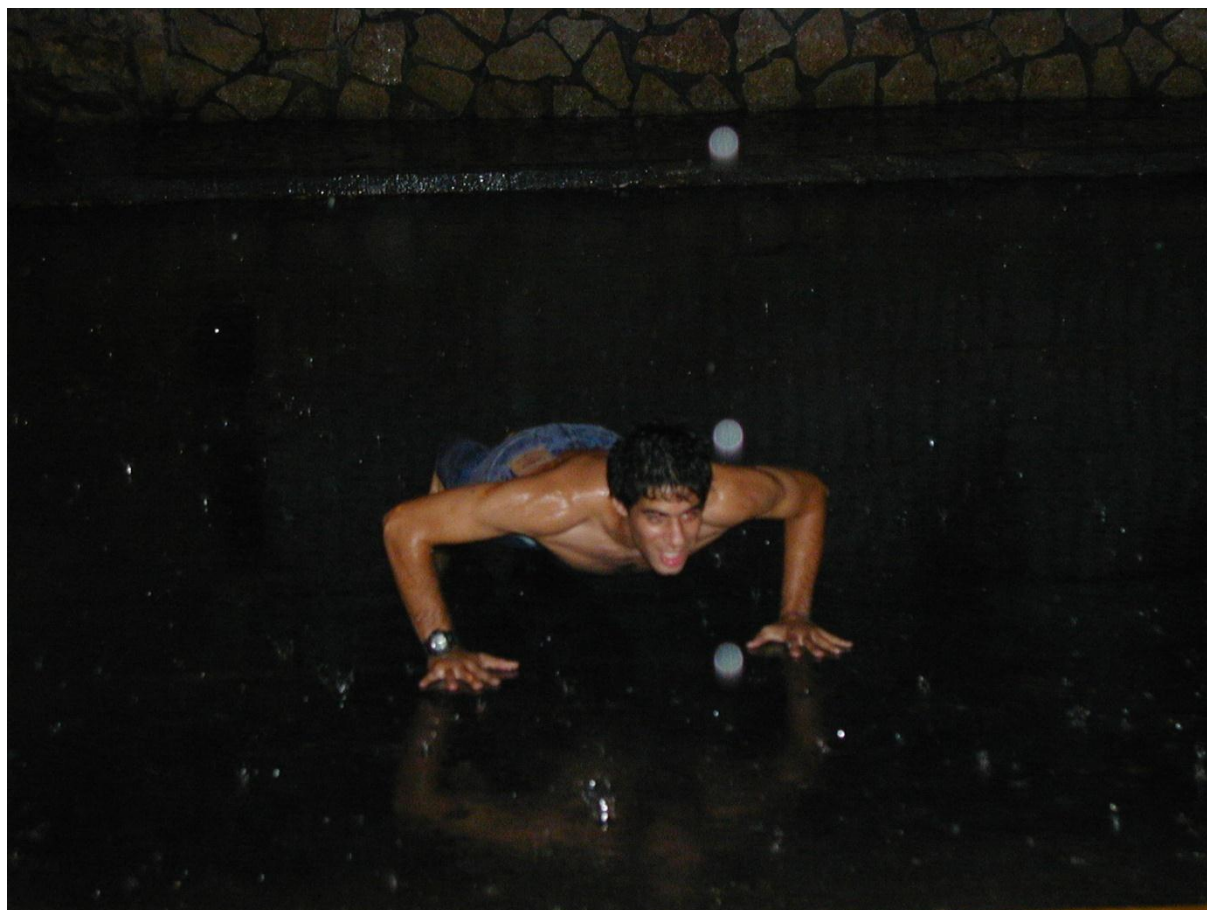
גיא, אני אוהב אותך

לנצח!

גיא ליבנה

במסגרת המאבק חסר הפשרות שלו לעבור לאחת הסיירות, הפך גיא לאתלט מצטיין. הוא המשיך, באורח עצמאי, באימוני הכושר הקשים, ובתקופת הטירונות אף השיג לעצמו אישור מיוחד ממפקדיו לצאת לריצות לאחר שעות האימונים, בעת שחבריו הלכו לישון.

בחופשות, גיא היה בדרך כלל מבלה עם חברים: הם היו יושבים ביחד בספסלים ליד הבית, והוא היה עושה מד"סים ושכיבות שמיכה ובמהלכן משנן את ערכי צה"ל.

בצבא הוא היה מאוד מאוכזב שאנשים לא נתנו מעצמם את המקסימום במצבים שהם היו יכולים לתת ובמקום זה הם זלזלו. גיא היה איש שנתן מעצמו מעל ומעבר וגם לכלל, הוא מאוד רצה להיות קצין אבל הוא לא רצה ללכת למסלול הייעודי לקצונה, שזו דרך יותר מהירה להגיע לקצונה בטענה שהוא לא רצה לבוא עם פחות ניסיון מהחיילים שיבואו מהשדה.

ימים ספורים טרם נפילתו, הצליח גיא במאמציו לשכנע את מפקדיו לאפשר לו לצאת לגיבוש של שייטת 13.

עם סיום הטירונות, עבר גיא לבי"ס למודיעין שדה והחל בקורס מש"קי מודיעין, שהוא השלב הראשון של המסלול בדרך לקצונה.

כ-5 שבועות לאחר תחילת הקורס, בצהרי יום ב- 21.4.2003, במהלך סיור ברמת הגולן שנערך במסגרת שבוע תודעת אויב-סוריה, הגיעו חניכי הקורס ליישוב כרכום, ומשם ירדו ברגל ליגשר הדודות" ההרוס שעל נהר הירדן. לפני שהגיעו למקום, התלונן גיא על כך שהסיור דומה לטיול של תנועת הצופים ואמר לחבריו: "הלוואי שיתנו לנו כבר לטפס על איזו גבעה". עם הגעתם לקו המים, פקד עליהם מפקד הקורס, קצין בדרגת סגן, לחצות את הנהר, ולחזור לאותה נקודה תוך 15 דקות. עם קבלת הפקודה גיא חיך ורץ ראשון כתמיד לבצע אותה.

הוא תר אחר נקודה שנראתה נוחה למעבר, אך בגלל הזרם העז של המים, שהתחזק בעקבות הגשמים הכבדים שירדו בחורף הקודם, הוא נפל, נחבט ככל הנראה בראשו, נסחף ונעלם במימי הנהר.

לאחר יממה שלמה של חיפושים, שנטלו בהם חלק מסוקים וכוחות קרקע, נמצאה גופתו של גיא בעומק חמישה מטרים מתחת לפני המים, כ- 400 מטר מהנקודה שממנה נסחף. הגופה נמצאה במקום שבו שיערו המחפשים כל העת שתמצא, אולם הם הצליחו להגיע אליה רק לאחר שהוטח אפיק הנהר באמצעות ציוד הנדסי כבד.

גיא הספיק לשרת בצה"ל כחמישה חודשים בלבד. לאחר מותו הועלה לדרגת רב טוראי.

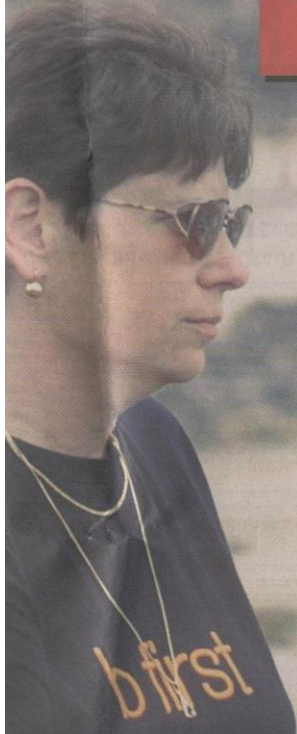

מחפשים את בירדן הסוער

צוראני גיא גמליאלי (הצילום הקטן) נסחף אסטרול בזרם השונאפ של יקר הירדן ונעלה. רכזות רצה ל-הסלטים המפקד להרעים לים סוילום - מסדל ימ"ם - (אמר יורק)

הפקודה שהרגה את גיא

המפקד ותן להם רבע שעה להשלמת המשימה: לעבור את מי הירדן הסוערים • גיא גמליאלי (18) נכנס למים, ונסחף אל מותו • למה המפקד לא הלך ראשון וצעק 'אחר'?" הטיחה אחותו • זה מוות מיותר, בכחה אמו • ואביו אמר בעקט: המפקד כבר קיבל את העוגש שלו - זה יישב לו על המצפון כל החיים"

גיא גמליאלי

מכתב לגיא

גיא אהוב שלי! חלפה שנה מהיום בו נפרדנו ממך לעולמים אך בעצם נפרדנו רק מגופך. הזמן שחולף אינו מרפא. יש ונדמה כי מוחי נחצה לשניים וחלק ממנו פנוי רק אליך ואיני יכול להפסיק לחשוב עליך גם כשאני עסוק בדברים אחרים. את קברך אני פוקד מספר פעמים בשבוע, ולפעמים אני נמשך אליו אף יותר מפעם אחת ביום. אני יודע שאינך שם, ואני בא כאילו כדי להשקות את הפרחים והעציצים, אך האמת היא ששם אני יכול לבכות עליך באין מפריע.

אני מגיע עם המכונית סמוך לקברך ובכל פעם שצרור המפתחות משקשק אני נזכר איך כשהיית שומע את הצליל הזה (לפעמים גם כשהיית שקוע בשינה עמוקה) היית קם, חוטף את המפתחות מידי ונעלם. בקושי הייתי מספיק לשאול אותך: לאן אתה נוסע? מתי אתה מתכוון לחזור?

אני תוהה לא אחת האם טעינו היכן שהוא שכתוצאה מכך אני עומד היום ליד קברך ומקריא לך מכתב זה. הרי תמיד שמרנו עליך מכל משמר, וכל שריטה או פצע שקיבלת כאבו לי יותר משכאבו לך. האם היינו צריכים להיות תקיפים יותר בצינון התלהבותך מהצבא? לחנך אותך לבטוח פחות באנשים ולפקפק בשיקול דעתם? או להפסיק לשאוף להיות תמיד המצטיין והראשון מכולם?. ואולי לא היה לאל ידינו לעשות דבר כי מלבד החיוך המקסים והעיניים הירוקות הבהקות השאיפה למצוינות הייתה סוד קסמך הגורמת לכל המשפחה ולחבריך לחוש כל כך בחסרונוך.

חשבתי שעם חלוף הזמן החברים שלך יתרגלו לעובדה שאתה אינך, אך מידי פעם בסוף שבוע, אלו שהגיעו הביתה לחופשה, נוחתים אצלנו כאילו שאתה בבית, וכשהם עונים לטלפון שלהם הם אומרים "אנחנו אצל גיא". בימי ראשון אני מוצא סימנים שהם באו לבקר אותך גם בבית הקברות. לפעמים הם מניחים על קברך פרחים, לפעמים אבנים אך תמיד המון בדלי סיגריות מסביב המעידים כי הם שהו שם ארוכות כאילו באו לבלות במחיצתך.

הו ילדי שלי! כמה יפה, חכם, ורגיש היית ומה נותר לנו עתה ממך? לוחות אבן ששמך חקוק עליהן, תמונות והמון המון זיכרונות. כמעט בכל סיטואציה אני נזכר במשהו ממך. זה יכול להתרחש מול מדף בסופרמרקט עליו מונח מוצר שאהבת, ביום גשום במיוחד כשאני יודע שכבר לא תופיע בבית רטוב כהרגלך מכף רגל עד ראש, בשיר שאני שומע במכונית, בארוחות המשפחתיות כאשר אף אחד אינו יושב במקומך הקבוע. במכון הכושר אני נזכר איך פעם הופעת בבית והודעת "היום ניצחתי את ההליכון". כשאני צופה בטלוויזיה אני נזכר איך היית בא לשבת לצדי

וכשהייתי מבקש ממך "סיבוב" היית מניח את ראשך בחיקי ואני הייתי מלטף לך את הראש עד שהקצבה שלי הייתה נגמרת והיית אומר "די , מספיק". ועוד ועוד אין ספור זיכרונות.

אחד מהמאכלים שהיו אהובים עליך היה פיצה. כדי שלא תהיה תלוי באמא למדת להכין לבד בצק ולאפות אותן. יש תמונה אחת שקיבלנו מבן ובה מצולמות רק ידיך חותכות בדיוק מילימטרי ירקות וזיתים הדרושים להכנתה. הוא "הלשין" לנו שבאחת הפעמים הוא גם תפס אותך מסמן עם חוט את החלקים כדי שהם לא יהיו חס וחלילה שונים בגודלם. אולי לכן אמא לא הכינה כבר חודשים רבים פיצה, ואני כמעט שלא מבקר כבר במעדניות הרוסיות בעיר אשדוד אותה היית מכנה על משקל לנינגרד - אשדודגרד. החברים שלך סיפרו שבכל פעם שהייתי חוזר משם היית מתאר להם בהתלהבות מה הכנתי, או מה אני מתכוון להכין לכם לאכול.

כ-12 שעות לפני שנעלמת בנהר שוחחנו בטלפון. היה זה מאוחר בלילה, אמרת שאתה מאד עייף ולכן ביקשת שנקצר בשיחה. מה חבל שלא ידעתי שזו תהיה שיחתנו האחרונה. יומיים אחריה היית אמור לצאת הביתה לחופשת חג ואני שאלתי אותך אם אתה צריך משהו שאקנה לך כדי לקחת לבסיס. עדיין מהדהד באזני המשפט אותו אמרת לי בתשובה: "לא אבא, תקנה רק הרבה בשר...". ולי עכשיו כבר אין חשק לבשל כי הקליינט העיקרי שלי איננו.

לא אחת אמא ואני חושבים איך היית רוצה שננהג בכל מיני מצבים ומשתדלים לנהוג כך, למעט זה, שעכשיו כשאתה איננו אנחנו מרשים לעצמנו להתגאות בך. אנחנו יודעים כי היית כועס עלינו מאד אם היינו מתאבלים עליך לאין קץ ולכן למראית עין הכל במשפחה חזר לקדמותו. אנחנו עובדים, מבליים, מארחים, נוסעים לחו"ל, אך בסוד אומר לך כי שום דבר אינו עוד כשהיה.

רציתי לספר לך עוד כי בחודשים שחלפו מאז שנפלת הכרנו המון אנשים יקרים שלפני כן לא היה לנו שום קשר איתם, בניהם גם אנשי צבא. אני חושב שאתה לא יודע שלכל חיל יש קצינת נפגעים ואין מילים היכולות לתאר את עבודתן הקשה, המסורה והשוחקת. זו של חיל המודיעין שמה צמרת והיא במלה אחת - נהדרת. חלק מאנשי הצבא נמנו על מפקדיך וכשאני מביט בהם אני מהרהר בדמות המפקד ששאפת להיות, שאותה תיארתי לנו לא אחת, והם מתאימים כל כך לתיאורים שלך. אנו מצטערים שלך לא יצא כלל להכירם. נעזרנו בכולם רבות, לפעמים בבקשת עצה, ולפעמים סתם כך נעם לנו לארחם או להתארח אצלם. אנחנו מאד אוהבים אותם וחבל רק שהיכרנו אותם בנסיבות אלו.

לא פעם לגלגתי על העברית הקלוקלת של הדור הצעיר. לדוגמא "המורה הביא לי ציון". משום מה לא טרחתי אף פעם לקרוא את העבודות שכתבת בביה"ס, אולי כי לא ביקשת את עזרתי, וממילא אני מניח שעל רובן התנוסס הציון 100. את המכתבים בהם הפצצת את לשכת הגיוס נתת לי לכתוב לאחר שקיבלתי ממך הנחיות באופן כללי מה אתה מבקש שיהיה כתוב בהם. רק כשמסרו לנו את העבודה האחרונה שכתבת בבית הספר למודיעין שדה העוסקת במנהיגות, נוכחתי לדעת שסתם "הפלת עלי תיקים", כיוון שהעברית שלך משובחת מאין כמוה ושכושר הביטוי שלך בכתב לא נופל מזה שבע"פ.

למרות לגלוגי את הביטוי "אין מצב" עוד לפני שהוא היה ביטוי שגור בפי כל למדתי ממך ואהבתי אותו ולכן אשתמש בו עתה. אני חושב שאין מצב שהיכרת את שירי של המשורר נתן יונתן שכתב הרבה שירים העוסקים בשכול ובאובדן בעקבות נפילתו של בנו במלחמת יום הכיפורים.

אחד משירי ששמו הוא "איש מביט בבנו" תמיד עובר בראשי כשאני שומע מחבריך הקרובים את הסיפורים עליך, ולפעמים גם דברים שלא ידענו עליך כלל. כששמעתי אותם לראשונה נוכחתי לדעת מה רב היה חלקה של אמא ושלי בעיצוב דמותך, בדעותיך ובתכונות האופי שלך שהיו דומות לשלנו.

שיר זה מיטיב לתאר את מחשבותיי ואני מבקש לצטט עבורך קטעים מתוכו:

איש מביט בבנו

ורואה בעינו את מה שהיה

ומה שהינו ומה שיהיה כשהוא

עצמו כבר אינו.

וכל המראה הזה איך כבה

כמו במכת רעם

ומי ימוד את יגונו

אם הוא כשורש עץ

או הוא כאמירו

אני מדלג על קטע מהשיר ובסיומו נכתב כך :

חרישית תיאסף חלקת השדה

אל יגוניה

ורק אב ובנו הולכים

שניהם יחדיו

ולא אש ולא עצים

ולא שה ולא שופר

ולא הייתה כאהבה ההיא

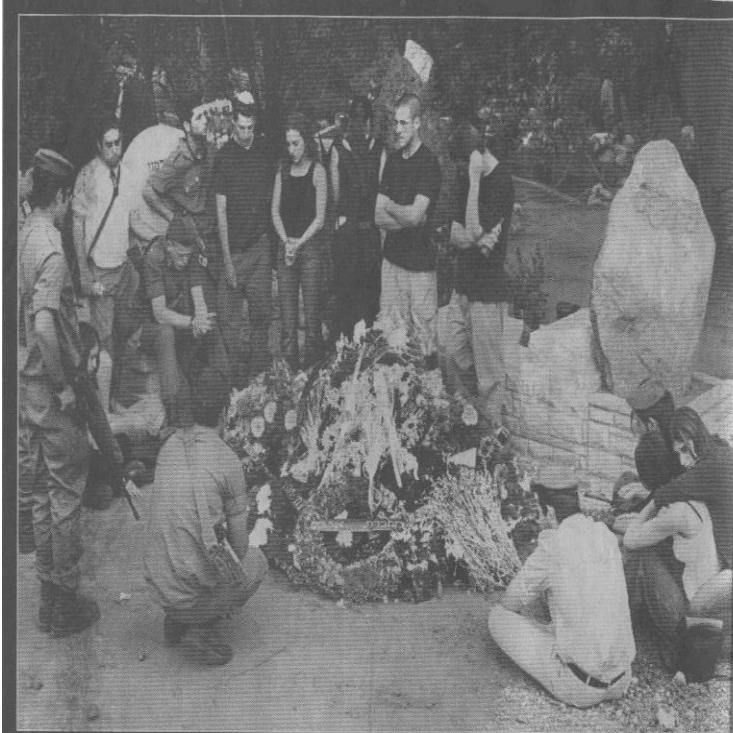
על עפר.

לנצח בני, אזכור אותך תמיד ואולי נפגש בסוף מי יודע?

בשם כל המשפחה- אמא שני וטלי,

באהבה, אבא.

(צילום: מאיר פרטוש)

הלוויית גיא גמליאלי, אתמול. הוא חויש מקום בטוח לעבור, שיהיה קל לכולם"

"גיא שלנו תמיד הלך ראשון"

"אנחנו לא כועסים", אמרה אמו של טוראי גיא גמליאלי, שהובא אתמול למנוחות. "הרצון למצוינות הרג אותו. לנו יש רק אהבה וכאב"

מחדל
על מים
סוערים

נפרדים מגיא

החייל גיא גמליאלי ז"ל שנהרג בסוף השבוע בירדן ההררי, לאחר שימפקדו הורה לו לחצות את הנהר, הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בכוכב-יאיר. אתמול הורה הרמטכ"ל להדיח את הקצין. בתמונה: חבריו של גיא ליד הקבר הטרי

כתב: איתן רבין • צילום: גרי אברמוביץ

12.4.04

מבט חותמת

מבט אחד של שלוש שניות מלווה אותי כבר שנה וילווה אותי כל חיי!

בכל הזדמנות כשאני שומעת את שמך - גיא - אתה מופיע לי בפתח הבית ואומר שלום ומחכה לתגובה. פעם אחת ויחידה פגשתי אותך פנים מול פנים עם המבט שאי אפשר לשכוח.

$$x \ 365 \times (24-6) \times 60 \times 60 = 449,388,000 / 3 = 149,796,000 \ 19$$

149,796,000 מבטים ואני זכיתי באחד מהם. אני מודה לך על כך.

זה מעט מאוד אך כיוון שאני מאמינה בגלגול נשמות, אני בטוחה שאזכה שוב במבטים שלך, כי אחרת אי אפשר להמשיך, בלי מבט שמשאיר חותמת לכל החיים.

אמא שזכתה במבט אחד כחותמת לנצח.

מכתב שנמצא על קברו של גיא

אמו מספרת שלקראת גיוסה של אחותו הקטנה של גיא, טלי, לא היו שום מחשבות על כך שלא תתגייס או שלא תעשה את המקסימום. היא מוסיפה ואומרת שהיא איננה כועסת על הצבא, או על הקצינים, היא כתבה ואמרה בלוויה שהיא לא כועסת, שהיא כואבת אבל היא מתעקשת להנציח את גיא דרך האהבה והחיים ולא דרך המתים. היא ממשיכה להיות בקשר עם המפקדים שלו וחלקם הפכו לחברים קרובים.

כששאלנו את הגר איזה עצה היא יכולה לתת למשפחות שכולות בשביל להתמודד עם המוות והאובדן בצורה הטובה ביותר היא ענתה לנו "אי אפשר לייעץ למשפחות, תמיד אומרים שאנחנו משפחה מאוד חריגה כי באמת אין לנו כעס ואנחנו לא ממורמרים." אני בחרתי בחיים, יש לי עוד שתי בנות בבית ובניגוד לעוד הרבה משפחות שלא יכלו להתעלות ולהמשיך, לי מספיק קשה שהבן שלי נהרג ואני רוצה להנציח אותו מתוך אהבה ומתוך החיים. אני רוצה שיהיה כאן שמח, שלאנשים יהיה כיף לבוא הנה, שיבואו מתוך אהבה ולא מתוך חובה. אני תמיד אומרת שלכל אחד יש את השק שלו לסחוב ואף אחד לא צריך לסחוב גם את השק שלי על הגב שלו. אני לא יכולה לייעץ למשפחות אחרות כי הרבה משפחות אחרות תקועות במקום אחר, מקום עם כעס ועם חוסר יכולת להתגבר. לא תמיד זה קל לעשות את ההפרדה הזאת. ככה אני נוהגת, ככה אני רוצה שיזכרו אותו. נורא חשוב לי שיבואו לפה חברים כי כיף לבוא הנה, כשבאים הנה זה לא מקום עצוב ומדכא, זה מקום שמח שאנשים ממשיכים לחיות בו ולכן אני אומרת שאני רוצה להנציח אותו בחיים ולא בין המתים, ולכן אני גם לא מתחברת לכל הקטע של עוד אזכרה ועוד אזכרה, כי בעיניי זה לא שאני לא זוכרת אותו, או לא אוהבת אותו אז למה לחיות בתוך הסבל הזה. זאת אני, ככה אני רואה את זה. חשוב מאוד שלבנות שלי יהיה בית חם ואוהב ושיהיה שמח ויהיה כיף לבוא לכאן, ולא מקום עצוב."

תל אביב, כ"ה בניסן,

תשס"ג

27 באפריל 2003

לכבוד

משפחת גמליאלי

משפחה יקרה,

הגר וצידקי, שני וטלי,

אין מילים היכולות לנחם על התאונה הנוראית בה קיפח חייו יקירכם גיא ז"ל.

אין דברים היכולים להקהות את הכאב האיום, על אובדן חייו של צעיר שכל עתידו לפניו.

אני עמכם ברגעים הקשים מנשוא, כואב את כאבכם ודומע את דמעותיכם

שמעון פרס

ראש המטה הכללי

צבא ההגנה לישראל

סימנו: כא - 7 - 691

ד' אייר התשס"ג

6 מאי 2003

משפחת גמליאלי היקרה

איתכם באבלכם על מור יקירכם, רב-טוראי גיא גמליאלי, זכרונו לברכה, אשר מצא את מותו ביום י"ט בניסן התשס"ג, 21 באפריל 2003, בתאונת אימונים מצערת.

גיא, זכרונו לברכה, היה חניך במסלול ייעודי לקצונה בבית הספר למודיעין השדה, במפקדת קצין מודיעין השדה הראשי, אשר במפקדת הזרוע לבניין הכוח ביבשה.

גיא תואר כחייל מקצועי, שביצע את המשימות שהוטלו עליו על הצד הטוב ביותר, תוך חתירה מתמדת למצוינות. מפקדיו מספרים, כי היה אדם חברותי, בעל ערכים עמוקים ונכונות לעזור ולסייע לסובבים אותו בכל עת. בשל כל אלה ועוד, שימש מופת לחיקוי בקרב חיילי היחידה.

לאחר מותו, הועלה גיא לדרגת רב-טוראי.

בטוחני, כי שאיפתו לשלמות הביצוע תהווה נר לרגלי חבריו ומפקדיו לעד.

זכרו יהיה נצור בליבנו תמיד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

איתכם בכאבכם

משה יעלון, רב-אלוף

ראש המטה הכללי

הגר וצדקי היקרים!

עם רדת הערב, רוחות של זיכרון נושבות והם נושאות עמם את הכאב והגעגועים אל גיא, ניגוני שירי מולדת מציפים את לבנו ברגשות של עצב וגאווה על טובי בנינו שאינם. תהיתי כיצד אפתח את מכתבי אליכם באילו מילים מצוחצחות אשתמש כדי להביע את רגשותי, כאבי וגעגועי אל גיא. יש בי הערכה עצומה אל אותו החייל שכבש את מפקדיו וחבריו למחלקה בכושר המנהיגות והיושר שניחן בהם. כואבת עוד יותר המחשבה לו יכול היה גיא לממש, ומשם לחתור בבטחה אל עתיד מצליח.

הגר וצדקי היקרים בערב הזיכרון ה 57 למדינת ישראל דעו כי כאבכם הוא כאבם של רבים שאוהבים מעריכים ומתגעגעים לגיא.

בידידות והוקרה

אלעד שרון

סמל קמ"ן ייעודי

לגיא הייתה חבורה מאוד מאוחדת של חברים ומספר מאוד מצומצם של חברים מהשכבה בין החברים נכללים: בן פישמן, אורן, חן, אלעד, שיוטל מצור יגאל. עיקר החברים בחבורה היו ממקום מגוריו ומספר מאוד מצומצם של חברים מכפר סבא. שי שהיה איתו בצבא גם נכלל בחבורה. הוריו לא כל כך הכירו את ההורים של החברים, ורק אחרי שגיא נהרג הם התחילו להכיר את ההורים של חבריו, במהלך השבעה או במהלך טקסים לכבודו.

הם המשיכו לשמור על קשר ונשארו מגובשים גם לאחר שגיא נהרג. בכל שנה לקראת חג הפסח המתקרב שבו מתקיימת האזכרה של גיא ובימי הולדתו ובימי זיכרון, כל חבורתו של גיא מבקרת בביתם. חברו הטוב בן פישמן המשיך להיות הגורם המלכד בין החברים לאחר שגיא נהרג, והיה הרוח החיה מאחורי כל התהליך של הנצחתו.

גיא נפל ביום כ' בניסן תשס"ג, 22 באפריל 2003. בן 19 במותו. יומיים לאחר מכן
הובא למנוחת עולמים, בחלקה הצבאית בבית העלמין בכוכב יאיר.

הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.

יהי זכרו ברוך!

לזכרו הוקם אתר אינטרנט שכתובתו: www.guy-g.co.il אחראי להקמתו הוא
בן פישמן. באתר מצויים הספדים, מכתבים, תמונות ושירים.
על גדות הירדן, בסמוך ליגשר הדודות', הוקם גל-עד לזכרו של גיא.

בצור יגאל ישנו אתר הנצחה לזכרו של גיא, פינה מאוד אהובה שנעים ללכת אליה, שהקימו חבריו של גיא. הם אוהבים לשבת שם ולהיזכר בגיא. חבריו של גיא נוהגים מידי שנה לנקות את האתר ולסדרו, ולהכינו לכבוד חג הפסח בו גיא נפל. בן פישמן, אחד ממקימי האתר מוסיף כי זה לא אתר הנצחה אלא תצפית, גם אנשים שלא מכירים בהכרח את גיא מגיעים לכאן. הוא מוסיף "יש כאן אווירה נעימה, ולא אווירה של צער או כאב, כמו שהגר אומרת, גם אנחנו, החברים, מעדיפים לזכור את גיא דרך החיים ולא דרך המוות."

השנה, 2013, חבריו של גיא חשבו על פעילות נוספת לקראת החג בשילוב עם תנועת הצופים. הם יקיימו פעולה ובה יספרו על דמותו של גיא, וכן, יהיו פעילים בהנצחת האתר ושמירתו.

"אל שנתנו לך אהבה
כל אשר יכלו לתת"

אל פינת הזכרון אנו באים
ואנחנו קוראים את השם והתאריך
ואת התאריך והשם
וזוכרים את האיש החי
הצוחק הנשם
וזוכרים את התקוות הסוערות
וזוכרים את החלומות התמימים
ואת כל הדברים אשר אפר
ופצה לעשות באחד הימים
וזוכרים את היום הנורא
בו נחרט שמו בספר הדמים

2006 4 26

בספר להנצחתו חבריו כותבים: "שיש כאלה שמפקדים אבל הוא היה מנהיג" גיא שאף שכל האנשים יהיו אנשים טובים ומאוד טבוע בו הערך העזרה לזולת. לאחר שגיא נהרג כתבו חבריו מהחיל על תגי היחידה שלהם הקדשות לגיא, והשאירו אותם על קברו.

חמש שנים בלי גיא שלנו

חמש שנים חלפו מאז שעזבת אותנו

חמש שנים בלי לראות את זיו פניך היפים,

את מאור עיניך הירוקות הצוחקות.

חמש שנים שאותך לא חיבקנו,

את פניך לא ליטפנו, את לחייך לא נשקנו,

ואנחנו לא מפסיקים להתגעגע אליך.

חמש שנים בלי להאזין לקולך,

בלי יכולת לדון אתך על מה שקורה או מה שקרה,

בלי לשמוע את תגובותיך לטוב ולרע,

את נאומיך הפטריוטיים

ואת רדיפת הצדק ואהבת האדם שבך.

חמש שנים והזמן עובר ביעף

ואתה תישאר תמיד כמעט בן 19

יפה וגבוה עם חיוך מהמם.

חמש שנים שאנו ממשיכים בלעדיך.

עם הרבה חברים תומכים ואוהבים.

ממשיכים את שגרת החיים,

מדברים, מתבדחים, מבשלים, מארחים, לחו"ל נוסעים

אך לרגע אותך, גיא אהובנו לא שוכחים.

היום כשרוחך מהלכת עלינו, רצינו לספר לך שבשנה שחלפה התרחשו בחיינו עוד שינויים. טלי התגייסה לצבא ובעוד כשבועיים היא מתחילה קורס קצינים. היא מצטיינת, מצליחה ומנהיגה כמוך, ואתה בטוח היית גאה בה מאד.

שני ילדה לפני כחודשיים בת ששמה יובל, ומכאן שאבא ואני הפכנו להיות לסבא וסבתא. גם יובלי נמצאת איתנו פה לראשונה ורצינו לספר לך עוד שהיא יפה ומקסימה כיאה לנסיכה ושהיא ממלאת את לב כולנו בהרבה שימחה. לפני שהיא נולדה אבא אמר שהוא אינו בשל עדיין לתואר סבא אבל עכשיו אתה צריך לראות איך הוא רץ כל ערב לראותה ואיך פניו קורנות כשהוא מדבר עליה. עלי כבר איני מדברת. אתה יכול לשער שאני סבתא משוגעת. כמה חבל לנו שיובלי תכיר אותך רק מהתמונות והסיפורים עליך ושהיא לא תזכה לראותך ולגעת בך אף פעם.

חמש שנים בלי גיא.

אנו נושאים בגאון את זכרך .

היה שלום שוב בן אהוב שלנו.

בכסא ריק

הוא יושב שם למעלה,
יושב וצוחק,
אך האם אין לו לב לאהוב או לתת?!
איך יכולתה לתת ואז לבקש?
איך יכולתה לקחת את האחד שבלב?
את אלה אשר יכולים לאהוב,
את אלה אשר נותנים את הכל,
את אלה אשר ראו כה מעט,
את אלה אשר מצליחים בדרכם,
את אלה אשר מרפאים את העולם,
את אלה אשר עתידם כה נפלא,

ולנו נשאר רק לחשוב ולחשוב,
איך אנו יכולים רק לאהוב,

לגעת באבן הקרה עם השם,
לחשוב על ימים שתמו לעד,
לחשוב על דברים שלא נדע לעולם!!
לחשוב איך היה, ואיך עוד יהיה,
לחשוב על מה איבדנו או מה נאבד,
לחשוב שחיינו תלויים רק בד?!!

אך לי אין עוד טעם עליך לחשוב,

אני כן יכול לאהוב,
אני יכול לצחוק ולבכות,
אני יכול לאחרים לעזור,
איני חיי חיים תלתיים,
אנשים בני תמותה
איני מאשים,

אך אין זה נוגע לך **אלוהים**,
אתה היחיד שגורם לדברים,
לך יש כוח לתת ולקחת,
לך יש כוח לחיות לעולם,
אך לא תוכל לאהוב לעולם,
לא תצחק ותבכה גם כשעצוב,
לא תרגיש עוד זקנה וילדות,
לשם כך אתה משתמש בי,
לשם זה שאתה הוא
אלוהים,

אך לא אתן לך לעולם את מה שלקחת לגיא,
ההוא שאהב, צחק ובכה...

בוריס

לקטו וערכו :

תלמידים : בר מנצור ורוני צמח

סטודנטית : ענת צידון

משפחת גמליאלי

תודות :

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מכללת לוינסקי.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.